

myndiges til at nedsætte, var Lejerinteresserne i Mindretal. Jeg forstod ikke ret det ærede Medlems Opfattelse heraf. Jeg har ment, at Udvalget skulde tilvejebringe en saglig og en upartisk Afgørelse, og ud fra dette er det foreslaaet at indsætte i Udvalget to Ejere, to Lejere af mindre Lejligheder og en Lejer af en større Lejlighed. Den egentlige Lejerinteresse er altsaa i Udvalget repræsenteret ved tre Medlemmer. Ganske vist er det tredie Medlem en Lejer af en Lejlighed, som ikke hører ind under Reguleringen, men derved, at vedkommende Formand ikke maa være Husejer, er det efter min Opfattelse sikret, at Husejerinteresserne ikke kan blive de overvejende. Thi jeg er tilbøjelig til at tro, at Lejerinteressen og hele Lejeforholdet vil blive paavirket for saa vidt ensartet, idet ogsaa Lejeren af den større Lejlighed snarest vil have Sympati med dem, der lejer, end med dem, der ejer. Men Ønsket var at tilvejebringe en saa upartisk Afgørelse som muligt. Kan man imidlertid finde en anden Form for Udvalget, som kunde tjene til det samme Formaals Opnaaelse eller tjene det bedre eller paa anden Maade, er jeg selvfølgelig villig til Drøftelse deraf.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Foranstaltningens Ikrafttræden mente det ærede Medlem fra Fakse, at den norske Lovgivning var noget skrapere end vort Lovforslag. Jeg har ogsaa selv berørt dette Forhold, men den norske Lovgivning kan dog, saa vidt jeg forstaar den, ikke tages til Indtægt for at føre det Tidspunkt, som skulde være det for Huslejens Størrelse gældende, bag om Lovforslagets Forelæggelse. Den norske Lov vil, tror jeg, ikke kunne tages til Indtægt for det ærede Medlems Tanke om at føre Tidspunktet tilbage til Datoen for Grundejerforeningens Bekendtgørelse. Forskellen ligger, saa vidt jeg kan se, deri, at det foreliggende Lovforslag fastsætter Forelæggelsesdagen som den Dag, der bestemmer Normen for Huslejen, den norske Lov bestemmer, at naar Nævnet er traaet ind, kan dette bestemme, at Huslejen fra selve Forelæggelsesdagen ikke maa forhøjes, medens man her ved Granskning af de retslige Forhold er kommet til den Anskuelse, at det vil være rimeligt at fastsætte den Dag, da Kommunalbestyrelsen tager Beslutning, som den afgørende, man ganske vist kun saaledes, at den Huslejerforhøjelse, som eventuelt er foregaaet før Forelæggelsen, højst kan komme til Gyldighed i Tidsrummet mellem Forelæggelsesdagen og den Dag, da Kommunalbestyrelsen tager Beslutning. Med Hensyn

til dette Tidsrum er det, saa vidt jeg kan se, at den norske Lovgivning er noget skrapere end den danske, men den er det ikke med Hensyn til Bevægelsen bag om Lovforslagets Forelæggelse.

Det ærede Medlem fremførte dernæst Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovforslaget burde indeholde et Paabud til alle Kommunalbestyrelser om at nedsætte saadanne Huslejenævn i Stedet for en Tilladelse dertil. Med Hensyn hertil kan man selvfølgelig have et forskelligt Skøn og derefter træffe sin Afgørelse. Jeg har, idet jeg har fulgt Udviklingen paa dette Omraade, set saaledes paa Forholdene, at der i en stor Række Byer muligvis ikke vilde være nogen Nødvendighed for en saadan Institution. Jeg skal nævne, at det kun er Københavns Prisreguleringskommission og en kommunal Institution i en eneste Købstad, jeg tror Horsens, som har henvendt sig til Ministeriet; fra andre Byer er der endnu ikke kommet nogen som helst Udtalelse. Det kan meget godt være, at Forholdene paa dette Omraade for en Række af Byer er meget forskelligartede, i nogle saa rolige, at Paabudet om Nedsættelse af et saadant Nævn kun vilde være at skabe Omsvøb. Jeg tror, at i denne Sag vil det, der virkelig sker ude i Kommunerne, være tilstrækkeligt fremadrivende til, at vedkommende Kommunalbestyrelser, ganske uanset politisk Farve, vil, hvis der er Brug derfor, benytte sig af det Middel, der er givet i Loven. Det slutter jeg bl. a. deraf, at i Norge har Kommunalbestyrelserne, ganske uanset politiske Farver indenfor dem, besluttet at anvende Midlet, besluttet at anmode om Skærpelse af Loven o. s. v. Og i denne Sag har jo det ærede Medlem, som talte for det konservative Folkeparti, taget et Standpunkt, som ikke er længere til Højre, end at han forbeholder sig, naar som helst han mener Forholdene kræver det, at være med til en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg tror med andre Ord, at det i for sig er tilstrækkeligt, at det er praktisk at tilvejebringe en Adgang for Kommunerne til at benytte det i Loven givne Middel, og at man af Hensyn til de Kommuner, hvor Forholdene ikke nødvendigvis er en saadan Institution, som altsaa kun kan være til Besvær, ikke skal gaa til et Paabud herom; men det er, som sagt, et Spørgsmaal, jeg ligeledes gerne forhandler om. Afgørelsen maa bero paa, hvorledes man mener, Forholdene ligger i de forskellige Byer; maaske har jeg ikke tilstrækkeligt Kendskab til de forskellige Byers Forhold til her at dømme rigtigt.

Det forekommer mig, at det ærede